

តុត្តា

**”នេះគឺជារឿងរ៉ាវរបស់ក្មេងស្រីម្នាក់ដែលលែង
និយាយអ្វីទាំងអស់ ”**

នាងមានឈ្មោះថា ជី ឌូ

នាងមានសម្រស់ស្រស់ស្អាតមែនទែន គឺស្អាតដូចជា
ទេពអប្សរ ឌូ

តុត្តា សុវណ្ណា ធារិ សុខលី

ចម្រើង ” បទ ទេពកញ្ញា ”

- កេសារីសាយ	អណ្តែតសាយភាយ
ចាំងពណ៌សុវណ្ណ	សម្ផស្សពណ៌ភ្នែក
ចក្កុរាំងភាន់	រេរាំពើនពន្លឺ

រាំអំពៅ ។

- វាយោរំភើយ	ធម្មជាតិផ្តល់ហើយ
បែកឯវាលស្មៅ	ឥតបីហ្មងសៅ
ទ្រពាទទេពកញ្ញា	គយគន់យូរទៅ

ជាប់នៅនេត្រា ។

- ព្រះជាសាក្សី	គជ់កេរនាគបី
រាំសូត្រី	ស្តែងថ្ងៃព្រហស្បតិ៍
អោយខ្ញុំទស្សនា	ទុកជាទ្រព្យា

អង្គអញ្ជូតទៅ ។

ចុក្កា

ឥឡូវសូមអញ្ជើញស្តាប់រឿងរបស់ ជំ ។

សុវណ្ណ

នេះគឺជាឆ្នាំ ១៩៧៦

ជំគឺជាក្មេងស្រីវ័យជំទង់ម្នាក់

នាងមានអាយុ ១៣ឆ្នាំហើយ។

ជំមានរូបរាងស្រស់ស្អាតណាស់។

រូបរាងទន់ភ្លន់របស់នាងបង្ហាញពីការចាប់ផ្តើមក្លាយ

ខ្លួនជានារីក្រមុំម្នាក់ ។ នាងមានសក់រួញអង្ការដី

ស្បែករលោង បបូរមាត់ពេញ ភ្នែកមូលធំពណ៌ត្នោត

និងរោមភ្នែកវែងៗ ។

ចុក្កា

នៅពេលដែលនាងធ្វើដំណើរ ពួកយោធាតាមសម្លឹង

មើលនាងជានិច្ច ។

សុវណ្ណ

ឪពុកម្តាយរបស់ជំ ខំការពារនាងខ្លាំងណាស់ ។

ពួកគាត់បានយកភក់មកប៉ុតលើមុខនាងដើម្បីបិទបាំង

សម្រស់របស់នាង ។ នាងតែងតែយកក្រមាទទួរក្បាល

ជានិច្ច ។

វុត្តា

នៅពេលដែលនាងធ្វើដំណើរ ពួកទាហានអាពតតាម សម្លឹងមើលនាងជានិច្ច ។

សុវណ្ណា

នាយបំបូយក្នុងខែមិនា ឆ្នាំ១៩៧៦ យោធាបីនាក់បាន មកខ្ទមដែលគ្រួសារជីវ រស់នៅ ។

វុត្តា

” ណែំ..មិត្ត ! អង្គការត្រូវការស្នើកូនរបស់មិត្ត ឯងនឹង... ទៅកាប់ពោត ។ ”

សុវណ្ណា

ម្តាយជីវស្តុះទៅឱបកូន។
គាត់យំហើយនិយាយថា :”មិត្តបងអើយ...យកខ្ញុំជំនួស វិញទៅ....ខ្ញុំធ្វើការ ល្បឿនជាង ហើយកាប់ពោតជូន អង្គការបានច្រើនជាងកូនខ្ញុំទៀត...”
ឪពុកជីវលក់ជង្គង់អង្វរ: ”មិត្តបងយកខ្ញុំទៅវិញទៅ ខ្ញុំ មានកម្លាំងខ្លាំងជាង.....ខ្ញុំអាចធ្វើការជូនមិត្តបងមួយ យប់ទល់ភ្នែកបានដែរ.....”

វុត្តា

” មិនបានទេ.....អង្គការត្រូវការតែជីវ ប៉ុណ្ណោះ។”
គ្មានអ្វីអាចតវ៉ាបានឡើយ។ តវ៉ាជាមួយអង្គការ គឺគ្មាន ប្រយោជន៍នោះទេ ។

អង្គការប្រាប់អោយធ្វើអ្វី គឺយើងត្រូវតែធ្វើ ។

សុវណ្ណ

ពួកយោធាចាប់យកខ្មី ទៅក្នុងព្រៃ។

ខ្មីឯកក្រោយសម្លឹងមើលឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួនរហូត

ជុំតកន្ទុយភ្នែក ។

នៅក្នុងរាត្រីងងឹតម្តាយរបស់ជាយំសោកដូចអកព្រាត់

កូន ។

ពិតដូចសម្តីពួកទាហានបានសន្យាមែនពួកគេបញ្ជូនខ្មី

មកអោយឪពុកម្តាយនាងវិញនៅព្រឹកស្អែក ។

ប៉ុន្តែនាងលែងជា ខ្មីដែលស្រស់ស្អាតនិងញញឹមរបស់

រាយរាក់ទាក់ដូចកាលពីមុនទៀតហើយ។មុខនាងឡើង

ហើម ស្មាញាក់ចុះ ដែលសំយុងហាក់គ្មានជីវិត។ ចាប់

តាំងពីពេលនោះមកខ្មីឈប់និយាយស្តីជារៀងរហូត។

នាង បោះជំហានដើរដូចមនុស្សគ្មានវិញ្ញាណ។

នាង តែងតែឱនមុខចុះជានិច្ច ។

គ្មាននរណាមកជិតខាងឡើយ ។

គ្មាននរណានិយាយរកខាងឡើយ ។

មនុស្សម្នាក់គ្នាគេចមុខចេញ

នៅពេលដែលនាងដើរកាត់។

ធារី

កាលណោះ..ខ្ញុំក៏នៅទីនោះដែរ គឺនៅក្នុងជំរំជាមួយ
នឹងនាងៗ កាលពីឆ្នាំ ១៩៧៦ ខ្ញុំក៏តែងតែងាកមុខ
ចេញពី ជ័រដែរ នៅពេលដែលនាងដើរកាត់ម្តងៗ។
ខ្ញុំធ្វើដូចអ្នកដទៃដែរ គឺពួកយើងធ្វើហាក់ដូចជា
ជ័រគ្មានរូបរាង។

ឥឡូវនេះ៣០ឆ្នាំក្រោយមក ជ័ររស់នៅក្នុងភូមិរបស់ខ្ញុំ។
គាត់គឺជាស្រ្តីស្ងៀមស្ងាត់ម្នាក់ ។
គ្មាននរណាមកជិតជ័រឡើយ ។
គ្មាននរណានិយាយរកជ័រឡើយ ។
មនុស្សម្នាងាកមុខចេញ ពេលដែលជ័រដើរកាត់ ។
រាល់ពេលអោយតែខ្ញុំឃើញគាត់ បេះដូងខ្ញុំតែងតែ
លោតញាប់ខុសធម្មតា ។
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ខុសឆ្គង គឺខុសឆ្គងធ្ងន់មែនទែន ។
ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯង : ” កាលណោះខ្ញុំគ្រាន់តែជា
ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ ។ ខ្ញុំមិនអាចជួយអ្វីបាននោះទេ ។
ខ្ញុំធ្វើតាមតែចាស់ៗប្រាប់....ខ្ញុំគ្រាន់តែជាក្មេងស្រីតូច
ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ....។”
ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯងថា : ” ខ្ញុំក្បត់ជ័រ....ខ្ញុំបានទុក
អោយនាងនៅភិតភ័យតែឯង...ខ្ញុំជាមនុស្សកំសាក។ ”

- ព្រះជាសាក្សី   គជំកេរនាគបី
រពាំសូតាំ   ស្តែងថ្ងៃព្រហស្បតិ៍
អោយខ្ញុំទស្សនា   ទុកជាទ្រព្យ
អង្គអញ្ជូតទៅ ។

